

«Скоро ли ще да ся свърши всичко?» — Неще така «скоро, отговори Докторъ-атъ.» — Неща ли да изгуба «Азъ память-та Си»? — «Надѣя ся Ваше Величество, чи ще всичко да бѣде тихо и спокойно.» Государь всегда съ неприятно чувство мыслеше за изгубване то на вътрешно то познаніе.

При послѣдно то въ животъ-атъ цѣлуване Той още говореше Преемнику Своего Престола : «Азъ ис-
«кахъ, като пріяхъ на Себѣ всичко то трудно, всичко
«то тешко, да Ти остава Царство мирно, уредено и
«щастливо. Провидѣніе то друго-яче пресъди. Сега
«отивамъ да ся Моля за Россія и за Васъ. После
«Россія Азъ Васъ любехъ отъ всичко повечи на
«свѣтъ-атъ.»

Когато, по Негово то желаніе, Духовникъ-атъ чешеше молитвы те *на исходъ души*, Той ги слушаше съ такава не преклонно вниманіе, какво то и предуготовителны те за исповѣданіе то молитвы, нѣколко пѣти обѣняваше Себе съ кръстно знаменіе а по окончаніе то, като ся опрости съ него, цвѣрсто притисна наградный-атъ му кръсть, изображеніе то Распятого, на Кого то въ обятія та отиваше. Но понеже не беше вещь въ състояніе да проговори нѣщо; Той погледуваше на Духовникъ-атъ съ такъвъ погледъ, кой то вещь угаснуваше, и показуваше му на Императрица та и Наслѣдникъ-атъ, какво то чи щеше да го моли, да Ги утѣшава и да ся моли за Тѣхъ. Той не испущаше рѣцѣ те Имъ, по нѣкоги още ги стискуваше въ Свои те рѣцѣ, до гдѣ найпосле въ двадесята та (20-та) ми-